

МАНОЈЛО МИЛОВАНОВИЋ
ГЕНЕРАЛ - ПУКОВНИК ВРС

ИСЛАМСКИ ТЕРОРИСТИ
у
БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

БАЊА ЛУКА, НОВЕМБАР 2001. године

**ИСЛАМСКИ ТЕРОРИСТИ
У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ**

МАНОЈЛО МИЛОВАНОВИЋ
ГЕНЕРАЛ-ПУКОВНИК ВРС

Бања Лука, новембар 2001.године

ВОЈНИ АСПЕКТИ ДЈЕЛОВАЊА ИСЛАМСКИХ ТЕРОРИСТА У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

"Исламска декларација" Алије Изетбеговића је код нас објављена тек 1990. године. Међутим., она је написана седамдесетих година прошлог вијека и њу је њен аутор одробијао због "вербалног деликта". Наша јавност ни тада, а на жалост ни данас, није довољно упозната са истом. Ради се о тексту који представља **политички програм**, а његова порука, смисао и садржај изражавају намјеру да се у Босни и Херцеговини створи **исламска** држава, што је изазвало вјерски, етнички и грађански рат у БиХ, са већ познатим, али и непознатим по народе у БиХ. У замишљеној исламској држави има мјеста само заједну "чисту" исламску вјеру, а друге двије (православље и католичанство) су само "неисламске мањине". Негирајући њихову европску културу, цивилизацију, национална и људска права "Исламска декларација" негира конститутивност Срба и Хрвата у БиХ. Постоје јасно да српско-хрватско питање и односи у БиХ имају другоразредни и пролазни значај. Суштина је у исламизацији БиХ, а за почетак је узет "грађански концепт" БиХ. Пошто босански муслимани, сада "бошњаци", а убудућности желе да сви будемо "босанци" и ко зна шта ће им све пасти на памет, имају славенске, а не исламске корјене, било је потребно сопствени народ очистити од славенског поријекла и примјеса "неисламских мањина". Најбољи и најбржи начин за то је "увоз" правих верника из земаља, са исламским корјеном и заједно са њима доисламизирати славенске муслимане и уклонити "неисламске мањине". Значи, прво је требало исламски продуховити домаће Муслимане (стабилизовати вјеру по захтјевима Курана), а затим и силом исламизирати остале становнике БиХ или их уништити.

Ово је био само увод за доказивање зашто је муслиманско руководство посегнуло за довођењем исламских плаћеника у току и после рата у БиХ.

ОПШТИ ПОЈМОВИ О ТЕРОРУ, ТЕРОРИЗМУ И "ЏИХАДУ"

Када се ради о тероризму, на самом почетку појављују се два проблема. Први је, неразликовање тероризма од других облика политичког и војног насиља, а други је везивање тероризма искључиво за Ислам као једино насилно утемељену религију. Први проблем се јавља због непознавања насиља као необичне појаве. И интересио уљепшавање политике у државама које су биле, јесу, или ће бити угрожене тероризмом, доприносе томе да су терор и тероризам врло ружне, али и "модерне ријечне". Овдје су најчешће грешке у неразликовању терора и тероризма. Терор је насиље неке организоване власти, док је тероризам насиље организација или група против сопствене или туђе власти и против оних који ту власт подржавају. Грешка је и изједначавање тероризма са герилом или ослободилачким покретом. Рецимо, само једна од разлика је и та што герилац отворено носи оружје, а терориста прикривено, што значи да герила има отворене, прокламоване намјере, а тероризам има скривене намјере.

Други проблем је настојање да се исламу искључиво припише статус једине религије која иницира и подржава тероризам. Не треба тражити утемељење исламског тероризма само у домену религије. Ова врста тероризма је у првом реду производ интереса одређених политичких снага на власти у исламским земљама. Религија им служи само као покретач политичко-фанатизованог понашања једног броја вјерника. Исламско насиље и исламски тероризам почињу крајем шездесетих година прошлог вијека, када у муслиманском свијету настаје незадовољство након војних пораза од Израела. Огорчење маса налази утјеху у појачаној религиозности, а спас се "налази" у обнови изворног ислама. Бјес вјерника ислама је уперен у два правца: (1) против спољних непријатеља и (2) против невјерника у сопственом народу. Због овог другог, тероризам и није подржан од свих исламских земаља, посебно оних које "хватају корак" са Западом. Упориште обнове и трајања интензивног тероризма је Блиски Исток, гдје је тих шездесетих година поново оживјела терористичка организација "Муслиманска бића", Из ове су се изродиле много мање, међусобно неповезане терористичке организације које се боре против режима који су "скренули са божијег пута". Међу којима је и тзв. "ЏИХАД", која више и није водећа, али се прије двадесет година "прославила" убиством египатског предсједника Садата, па многе организације се поносе њеним методама осветника и себе приказују као џихад ратници (светиратници). Џихад је постао синоним за свјетски рат и он у исламу значи пожртвовано општеномодно, Вјерско ангажовање на плану истицања и ширења мухамеданстава, а као метод се укључује и насиље.

УЛОГА ВЈЕРЕ У ПРАКСИ "СВЕТОГ РАТА" И МОГУЋНОСТ БОРБЕ ПРОТИВ ТЕРОРА

Када су Хезболах и Хамас, као два најјача организована покрета за насилно успостављање и ширење Ислама, како у исламским тако и у исламским земљама, почели са активношћима људи самоубица (ауто бомбе, пилоти камиказе или терористи "опасни" експлозивом), свијет је био запањен. У овом облику тероризма страда и извршилац злочина и његова жртва (жртве). Наведене, а и друге терористичке организације и њихове вође у својим програмима захтијевају од својих припадника беспоговорно жртвовање које ће "произвести ватру испржити непријатеља". Међутим, захтјеви вођа и програма нису довољни да објасне зашто је толики број људи спреманна самоубилачке нападе. Објашњење лежи у томе како се васпитавају и обучавају будући терористи. Војна обука, тј. руковање и кориштење убојитих средстава је другоразредне или успутне важности, а прворазредно је "усађивање" вјерских осјећања у свијест, морал, смисао живота итд. будућих трориста. Рецимо, организација Хамас тежи успоставити таквог људског друштва **гдје је Алах (само један) највиши циљ, гдје је Куран-Устав, гдје је Свети рат (цихад) средство за достизање тог циља, а смрт за Алаха-узвишени циљ (Шехид)**. Редовнаје појава да су терористи неисламског поријекла или са недовољно исламских корјена (босански муслимани и други) далеко окрутнији и безобзирнији у својим активностима јер настоје да надмаше своје учитеље (већи католик од Папе, односно већи муслиман од Мухамеда). Таква обука се профилише кроз три елемента: (1) контакт са јавношћу, (2) унутрашњи круг металних активности терористе и (3) унутрашњи порив за коначно сопствено жртвовање.

Контакт са јавношћу: Терористичка организација и сваки појединац терориста морају јасно препознати непријатеља.

Када препознају непријатеља, онда то дијеле (упознају) са својом околином, како би се околина (становништво) подијелило на мученике и мучитеље. Терористи и њихови подржаваоци су редовно мученици. Када "Свети ратници" нешто учине, очекују да јавно мјење иза њих, чак и онда ако аакција пропадне, поготово ако у борби погину. Ако погину, они ће бити овјековјечени у историји цијелог муслиманског друштва, инспирисани једним и јединим учењем-Кураном и једним и јединим Богом -Алахом.

Унутрашњи круг менталних активности: Муслимански "Свети ратници" су високо индоктриниране и ментално препарирани личности (ја нисам ја). Њихова оданост заданом циљу је безгранична. Они су на Алаховом изабраном путу -путу муслиманског фундаментализма. Смрт на том путу је светомучеништво и пут у рај. Прави "Свети ратник" настоји да помогне на том путу како би постао "Шехид", тј. отишао у рај, а на земљи остао у историји.

Унутрашњи порив ка коначном жртвовању: Изван и изнад радикалне посвећености Цихаду налазе се изабрани борци-племећи, најбољи од најбољих, једном рјечју-надљуди,

спремни за саможртвовање као највиши облик живота.

Рат против "ђаволског" домаћег и страног непријатеља је јединствена порука читавог Цихада која је имао само једно значење: војну акцију чији је циљ ширење исламског царства али и заштита његових граница од невјерника који посежу за њим. Идеја је заснована на поставци да је ислам вјера која ће замијенити друге монотеистичке религије обзиром да је он посљедње "божије откриће", јер се и најкасније појавио (IV вијек нове ере). Дужност ислама је да шири своја правила понашања по цијелом свијету мирним путем, а ако не може тако онда ратом. Обавеза борбе за припаднике Цихада је свеобухватна и трајна, све док читав свијет не падне под муслиманску доминацију. Муслимански фундаменталисти су преузели ову обавезу као личну, а своју борбу против невјерника дефинисали као рат за "Свету ствар". Цихад исту обавезу свата као колективну, која везује муслиманску заједницу.

Како се бранити од свега овога: Доскора је владало мишљење у свијету, подгријавано медијима, да се мало шта може учинити против јаких снага екстремних, милитантних муслиманских организација. Препоручивана је само самоодбрана, а она је могућа тек кад се испоље дејства терориста, што је обично касно. Послије недавно извршеног терора у Њујорку, брзоплета пријетња и акција америчке администрације је из почетне еуфорије, временом прерасла у разумну анализу стручњака међународне заједнице, тако да је дошло до тога да се против тероризма ипак може борити подржавајући сљедећег: (1) открити намјеравану завјеру терориста, (2) пријетња разарањем и уништењем терориста, њихових организација и влада земаља који их штите, (3) медијска борба и (4) одговарајуће казне према терористичким организацијама и владама земаља које их подржавају.

Откривање намјера: И до сада је превенција кроз обавјештајни рад била присутна у борби Запада и других држава против тероризма. Захваљујући томе, пропало је много више планираних терористичких акција него што их је реализовано.

Интензивирањем и координацијом обавјештајног рада свих добронамјерних земаља свијета, многе завјере терориста ће бити угушене у зачетку и за већину планираних терористичких акција ми нећемо ни сазнати. Пријетња уништењем: увијек када терористичке организације, групе и поједини терористи, као и земље које их подржавају, схвате да би акције које спроводе могле имати за посљедицу њихово разарање и уништење, размислиће о ономе што намјеравају да учине. Посебно ће размислити о одлуци и одустати од намјера, ако очекују да ће наићи на отпор и "ватру" од народа са којим живе и који их подржава. Преиспитивање већ донијете одлуке значи, не само сумњу у саму идеју и њен домет, већ и оне који треба да је реализују. Значи доћи ће до раздора и непослушности међу терористима, а тоје оношто прво треба постићи у борби против тероризма.

Медијска борба: Вођење рата против екстремних муслиманских организација треба да има и психолошки карактер. Држава или групе држава, па и поједини региони који се бране од тероризма морају једновремено да рјешавају два проблема и то: (1) елиминисати терористе са политичке сцене и из медија, које терористи, иначе, редовно користе за пропагирање својих планова, пријетњи, порука и уцјена и (2) алармирати сопствену и свјетску јавност да је цивилно становништво изложено опасности од тероризма. Потпуна

и правремена информација је најкориснија, јер демаскира крваво лице терориста, које се редовно скрива иза маске праведног мученика. Иначе, тероризму се и приступа из очаја, фрустрација и незадовољства неким стањем поједине личности, организације, па и народа којем припада.

Санкције и казне: Обзиром да се терористичким акцијама недозвољеним, најчешће експлозивним и биолошким средствима и уништавању људски животи и наноси материјална штета на подмукао и прикриврен начин, без отворених пријетњи или објаве рата и да је терор изазивање страха и ужаса насиљем ради успоставе или очувања владавине мањине над већином, то су терор и терористичке акције санкционисани Међународним ратним правом, Повељом УН, Женевским конвенцијама и другим позитивним регулативама УН, као и унутрашњим Закономима земаља свијета. Пошто је немогуће казнити терористу, непосредног извршиоца терористичког дјела, јер он убија сам себе (самоубице), казну треба преусмјерити на терористичку организацију, њене вође и државе које подржавају тероризам. Сваки скуп-савез оваквих терористичких организација мора бити распуштен. Добротворне (хуманитарне) организације које терористима обезбјеђују материјално финансијска средства треба распустити. Појединце из тих организација који доставе благовремену информацију о предстојећој акцији терора и о терористи, треба богато наградити. Државе које подржавају, скривају и материјално и политички издржавају, треба бојковати, економски санкционисати, па и војнички тући. Пријетње терористима и превентивно дјеловање не могу бити успјешни, ако их не прати ефикасна казна за почињени терористички злочин. Казна мора бити брзо и прецизно изведена. То не смије бити одмазда према броју палих жртава, већ примјеренна обиму терористичког акта и његовом одразу на опште стање у држави чији становници субили жртве учињеног терора. Овако предузете мјере, зауставиће друге терористичке групе и организације у њиховим убилачким намјерама. Главна казна треба да стигне непосредне извршиоце злочина, ако нису погинули при извршењу дјела, а затим мора усљедити хапшење идејних твораца акције и лидера терористичких организација. Може се ићи и до нарушавања суверенитета оним државама које дају уточишта терористима, њиховим вођама и организацијама. Суверенитет треба укинути и онима који на својим територијама дозвољавају боравак и обуку терориста.

"СВЕТИ РАТНИЦИ" У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

Излишно је нагађати да ли је у минулом рату у БиХ било Муцахедина, колико их је било и што су радили. Доказано је да их је било, број није важан, јер колико год их је било-превише је, а шта су радили, зна се-убијали Србе и успут дресирали домаће муслиманне шеријатским "вјештинама". Најтеже окршаје ВРС је имала управо са њима око Сарајева, Хан Пијеска, на Озрену, Влашићу, Грмечу, Мајевици, Трескавици, у Херцеговини, Подрињу, Посавини итд. Окршаји ВРС са војском састављеним само од "домаћих" Муслимана и Хрвата су рутински лако рјешиви и често прижељкивани. Главни проблем су биле јединице регуларне војске државе Хрватске и јединице Муцахедина из састава тзв. А БиХ. Сјеме милитантног ислама је нанашем тлу засејано још у вријеме постојања СФРЈ, када суразне екстремне емигрантске муслиманске организације, успреси са хрватском усташком емиграцијом, угрожавале нашеграђане и материјална добра. У томе су предњачиле "Хрватски исламски центар", "Удружење бошњака", "Удружење босанско-санџачких муслимана", "Џамијат ел Ислам" и многи други. Највећу подршку су имали од исламске терористичке организације. "Муслиманска браћа", а тјесно су сарађивали са "Хрватским народним вјећем". Све ове, а и друге организације су узеле активног учешћа у минулом рату на тлу бивше СФРЈ, а изразито на територији БиХ. Српско становништво у БиХ их памти по најужаснијим звјерствима и фанатизму. Не треба да нас чуди откуд толика спрега хрватског и муслиманског екстремизма на овим просторима. Треба се подсјетити да су главни кољачи у Јасеновцу, Старој Градишци, Јастребарском и другим хрватским логорима у Другом свјетском рату били муслимани уз асистенцију Хрвата. Дакле, познато је ко је довео Муцахедине у БиХ, ко их је организовао и уградио у тзв. А БиХ, ко их је финансирао, ко их је прећутно подржавао (међународна заједница на челу са Америком) и ко их је послвије рата задржао у БиХ и зашто. Да бисмо објаснили управо то ко и зашто их је задржао у БиХ послвије Дејтона послужићемо се, изводно, подацима из књиге Јозефа Боденског под називом "Неко то зове мир" у интерпретацији аутора овог текста. Још за вријеме дејтонског преговора, муслиманска делегација је хтјела да обезбједи да нико не помисли да Сарајево није исламско. Од Дејтона до данас у БиХ су се искристалисале двије јасне и паралелне кризе. За обе кризе је карактеристична главна тачка, а то је колапс муслиманско-хрватске Федерације створене у Вашингтону.

Те кризе су:

а) Исламизација и радикализација БиХ, укључујући консолидацију исламских терориста усмјерених ка снагама СФОР-а (и ВРС-прим. аутора). Основни циљ овог процеса је да осигура исламски карактер БиХ и каснији развој свјетског исламског цихада. у циљу провођења овог програма, Изетбеговићева адми нистрација у Сарајеву (читај-муслиманско руководство) почива, углавном, на сталном присуству око 10 000 страних

муцахедина, као и десетина хиљада муслимана каонај лојалнија срж оружаних снага. Имајући у виду карактер муслиманске одбране, немогуће је за сваког вођу у Сарајеву да се одвоји од исламиста и када то жели.

б) Ескалација трке у наоружању између Хрватске и СРЈ у очекивању регионалног рата којим би се одредила судбина кризе на Балкану. Једина ствар у којој се Загреб и Београд слажу је елиминисање муслиманског политичког ентитета. Обе државе имају националне приоритете, уједињене у чину коегзистенције на новом Балкану, при чему прво треба обликовати и стабилизovati БиХ. Главна препрека овоме су чињенице наведене пода) овог текста.

Да ислам не напушта БиХ ни у војном ни у политичком смислу, показују двије полутрајне активности муслиманског вођства из Сарајева и активности иранске дипломатије ка Сарајеву и Загребу, непосредно послје потписивања Дејтонског споразума, па чак и у току преговора у Дејтону и непосредно пред потписивања истог у Паризу.

Иранске старе позиције у исламском свијету према БиХ су јасно демонстриране хитним окупљањем Групе исламских земаља у Техерану за помоћ БиХ (министри Египта, Јордана и Саудијске Арабије). Указујући на стварни карактер конференције, сарајевски представник је био Расим Делић, стваралац дуготрајне војне стратегије. Уочи конференције на састанку сашефом иранске дипломатије-Велајатијем, Делић је описао Дејтонски споразум као неправедан и ургирао наставак помоћи исламских земаља БиХ, захтјевајући да Иран буде носилац. Велејати му је то и обећао и дао предност војној помоћи. Сутрадан је конференција прихватила ове договоре и са војним нагласком закључила: "Исламске земље неће штедјети покушаје да се подржи одбранбена моћ БиХ, активним учешћем у реконструкцији земље". Међутим, конференција је послужила као параван за много значајније тајне састанке Делића и терористичких и обавјештајних вођа Ирана, Либије, Сирије, Либана, Судана, Авганистана, укључујући и Хезболах и вођу Араб Афгана. на тим састанцима назначен је антиисламски карактер Дејтонског споразума са закључком: "Запад мисли само о заустављању стварања коријена исламске државе у Босни". Задатак исламског свијета је да осигура да се таква замисао не проведе.

Одмах послје тога Велајати је 29. и 30. новембра, посјетио Загреб и Сарајево гдје је све и потврђено. Са Хрватском су потписани повољни трговачки аранжмани у замјену за пропуштање муцахедина и оружја кроз Хрватску (откуп хрватских бродова-потписао Шушак). У Сарајеву је Бакир Изетбеговић, син Алије, потписао са Велајатијем споразум који укључује стварање блиских односа између Ирана и БиХ, велики заједнички комуникациони центар, као и огромну обавјештајну службу и комплекс терористичког спонзорства. велајати се тада састао и са Алијом Изетбеговићем, Мухамедом Шаћирбеговићем, Ејупом Ганићем, Реис ул-Улемом Мустафом Ефендијом Церић и Хаци Хасет Исмет ефенди Спахић. По повратку Велејатија, у Техерану је испољен оптимизам да ће се провести војне терористичке припреме у БиХ и поред Дејтонског споразума. Босанске специјалне снаге, укључујући и Муцахедине, играју главну улогу у овим активностима.

По потписивању Дејтонског споразума у Сарајеву се вјеровало (Алија Изетбеговић) да ће Срби поништити тај споразум, а ако се то деси борба ће се наставити, али под повољним условима за Муслимане, јер ће тада Срби ратовати против цијелог свијета. У

исто вријеме, босански муслимани настављају да укључују муџахедине у своје јединице, што је практично и демонстрирано војном парадаом у Зеници 10. децембра 1996. године. Пред Расимом Делићем и Алијом Изетбеговићем је марширало око 10 000 војника са много тешког оружја тенкови, артиљерија, ВБР-и ракете и др. Парадирајући, војници су извикивали "Алах-ху-Акбар" (Бог је велик) и "Амерички тенкови нас неће преплашити" (нажалост, марширалису управо у америчким тенковима-примједба аутора). Парадау Зеници је јасно демонстрирала покушаје Сарајева да прикаже босанску армију као муслиманске снаге које почивају на молитвама јавности и метода мотивације иранско-стилских ознака на конвенционалном оружју. Већина муџахедина је било потпуно интегрисано у елитне снаге и глатко обријани, били су неупадљиви из даљине. Дакле, све исламске јединице, зване муџахедини, чине интегрални дио муслиманске војске у БиХ. Такви исламисти сад служе под бошњачком националном униформом, означени као грађани БиХ и изузети од протјеривања из БиХ по Дејтонском споразуму.

Прва основана јединица муџахедина је 3. Корпус бошњачке компоненте војске ФБиХ. Корпус се састоји од три бригаде, свака од око 1500 војника и то 7. бригада у Зеници, 9, моторизована бригада у Травнику (сад потчињена 2. корпусу у Тузли) и 4. моторизована бригада, прво у Бочињи па у Коњицу. Накнадно је формирана и 807. моторизована бригада у саставу 81. дивизије у Горажду. Ова дивизија је формирана у току рата док је Горажде било енклава, пречника 3 км као безбједоносна зона (примједба аутора). Поред ових јединица, остало је и више официра из Пакистана или Авганистана. Инструктори и вође су из Ирана. По Абу-Маали, комаданту муџахедина у БиХ, цијела организација муџахединских снага је 1996. године, бројала око 5 -6 хиљада војника, а српски и хрватски извори процјењују на преко 7 хиљада војника. Међутим, стварно се вјерује да је већина од 15 -20 хиљада страних добровољаца укључено у бошњачку војску.

Друга основна јединица муџахедина је тзв. Ханџар дивизија, која "наставља" традиције 13. СС Ханџар дивизије која је служила под њемачком заставом у Другом свјетском рату. Садашња Ханџар дивизија је чувар Сарајева и броји 2500 -3000 војника у Сарајеву и око 6000 -7500 војника за подршку који се обучавају по базама у БиХ. Већина војника ове дивизије долази из небосанских области, првенствено из Албаније и са Космета, а предвођени су пакистанским и авганистанским експертима.

Било је и других самосталних јединица, као што је први оперативни батаљон муџахедина у Бужиму (Бихаћка регија примједба аутора), као и неколико хиљада исламских експерата из Ирана, Турске, Пакистана, Египта и осталих муслиманских земаља, које служе као кључне јединице У муслиманској војсци. Њихов број није укључен у досада наведене процјене.

Као закључак по овом питању, може се рећи да је садашња бошњачка компонента војске ФБиХ заснована на духу екстремног ислама, а да већину војничког и старјешинског састава ове војске чине страни и домаћи муџахедини, односно џихад ратници.

ПОЛОЖАЈ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ У САВРЕМЕНОЈ БОРБИ ПРОТИВ ТЕРОРИЗМА

Неоправдано је мишљење да ће садашња "открића" о постојању и дејствима исламских терориста у муслиманској војсци у току и последице минулог рата, знатно побољшати позиције РС у очима међународне заједнице. Ништа се посебно на том плану неће догодити. Западни дио међународне заједнице језнао и, на жалост, подржавао присуство исламских терориста у БиХ и не треба очекивати да ће Америка и Западна Европа признати грешке својих администрација пред својим бирачима и свјетским јавним мјењем. Иако смо ми благовремено обавјештавали све одговарајуће институције Међународне заједнице у БиХ и свијету, почев од Савјета безбједности УН па до његових институција у БиХ, ништа није уродило плодом. Напротив, цинизам оперативаца међународне заједнице који функционишу у БиХ, може ићи и дотле да се појача притисак на РС по другим питањима, како би одвратили пажњу свијета од проблема тероризма у БиХ. Јер, забога, ми смо били у борбеном додиру са исламским терористима, па зашто их нисмо уништили, већ их оставили да задају главобољу савременом свијету.

Позитивно је што је истина о минулом рату и постдејтонским догађајима изашла на видјело па наредне администрације запада неће моћи да манипулишу својим бирачима, пореским обвезницима и свјетском јавним мјењем. Друга и већа позитивна ствар ове истине је у томе што је становништво сватри народа у БиХ схватило циљ рата су имали босански муслимани (руководство) и да борећи се против исламског тероризма и стварања исламског "мостобрана" у БиХ за ширење ислама на запад, други народи не могу бити оптужени као агресори. И на крају, позитивно је и то што је РС добила аргументовано право да се бори против унитарне (грађанске) БиХ, што би било само "прелазни" временски облик за стварање исламске државе у Европи. Пошто Бошњаци Дејтонски споразум третирају као западњачку "подвалу" исламу, РС даје заправо да сем десет заједничких ствари државе БиХ, прихваћених у Дејтону, не прихвати ни једну више. Нећемо ваљда, формирати заједничку војску у БиХ, која би водила поријекло од муцахедина.

Република Српска мора да се активно укључи у свјетску антитерористичку коалицију, али не са циљем да спашава Америку и Европу, већ са циљем да спашава себе и дејтонску БиХ. Не смијемо дозволити да РС буде увучена у противтерористичку коалицију као против тежа стварању исламске државе у БиХ. А то ће нам се догодити, ако се не

одбранимо од унитаризације БиХ. Стварањем Федерације БиХ марта 1994. године, Запад се управо одбранио од стварања исламске државе у Евопи. Нису ли, том творевином, жртвовани босански Хрвати и догађа им се то што им се сада догађа. По сваку цијену морамо избјећи њихову судбину одбијајући унитарну БиХ.

РС се мора самостално укључити у против терористичку борбу са основним циљем да спријечи транзит људи и добара исламских терористичких организација преко територије РС. Ово је веома тежак и компликован задатак због дужине и разубјености границе РС, као и карактера границе. Од 2169 км границе РС, 843 км чине тзв. спољне или изолационе границе (према СРЈ и РХ) а 1326 км су тзв. унутрашње или филтрирајуће границе (према ФБиХ). Преко спољних граница треба спријечити "увоз" терориста у БиХ, а преко унутрашњих граница спријечити "извоз" терориста из Ф БиХ на Запад. Посебно је тежак овај други дио задатака због самог постојања муцахедина у ФБиХ и настојања ФБиХ да их послуже обуке шаљена запад под видом протјеривања из БиХ. Овај посао треба координирати са Србијом, Црном Гором и СФОР-ом јер су Хрватска, ФБиХ и Словенија већ регистроване као земље преко којих се врши транзиција терориста и то су земље које имају и одређене уговорне" обавезе са водећим исламским земљама по том питању.

Носилац овог посла у РС треба да буде Влада РС а непосредни извршиоци МУП РС, Министарство правде РС и Републичка управа царина РС ослонцем на комплетно становништво РС. Војску Републике Српске не треба директно ангажовати, али је треба до обучити за противтерористичка дејства, материјално обезбједити и имати у спремности за пружање помоћи непосредним извршиоцима. По потреби тежиште ангажовања ВРС имати на унутрашњим границама тј. према ФБиХ. ВРС треба са СФОР-ом да направи план координације, а МУП са ИПТФ-ом.

Било би добро да РС и СРЈ формирају заједничко координационално тијело које би координирало активности система одбрана, полиција, правосуђа и царина у противтерористичкој борби на овим просторима. Не би било лоше то понудити и Македонији због Албаније и Космета.

Влада Републике Српске
Биро за односе са међународним трибуналом у Хагу